

רוחאֵי וּבוֹמְלֵי הַעֲמָקִים הַמְצֻחִיקִים

תומר רוזן גרייס

פרק 5: רוֹמְלֵי וּבוֹמְלֵי בּוֹנִים מִחֲדָשׁ אֶת הַגֶּשֶׁר מֵעַל הַנְּהָר

רוֹמְלֵי וּבוֹמְלֵי, לְבוֹשִׁים מִחֲדָשׁ בְּבִגְדִים שְׁלֵהֶם, הִלְכוּ לְקוֹשֵׁשׁ עֲנָפִים – לֹא עֲנָפִים קְטַנִּים כְּמוֹ שְׂאֵתָם בְּטַח מְדַמְיָנִים לְעֲצָמְכֶם, אֲלָא עֲנָפִים גְּדוֹלִים וְעֵבִים מְאוֹד. הֵם צָעְדוּ אֶל חֲרֻשֶׁת עֲצִים שְׂצֻמְחָה לֹא רְחוֹק מִשָּׁם, בְּמִרְחָק מְאֹד צָעְדִים שֶׁל עֲנָקִים מִן הַנְּהָר.

וְשֵׁם חֲפָשׁוֹ רוֹמְלֵי וּבוֹמְלֵי עֲנָפִים מִתְאִימִים. הַעֲצִים הָיוּ גְּדוֹלִים וְרַחְבִּים וְגִבּוֹהִים, וְהָיוּ לָהֶם עֲנָפִים אֲרָכִים וְעֵבִים. לְרוֹמְלֵי וּבוֹמְלֵי לֹא הִיְתָה בְּעִנְיָה פְּשׁוּט לְקַטֹּף לָהֶם עֲנָף עֲצוֹם וְכִבֵּד מִהֶעֱץ, אֲבָל הֵם עָצְרוּ וְלֹא קָטְפוּ אוֹתוֹ.

”רוֹמְלֵי, אֵתָה חוֹשֵׁב מָה שְׂאֵנִי חוֹשֵׁב?” שָׁאַל בוֹמְלֵי. ”כֵּן, בוֹמְלֵי, נִרְאָה לִי שְׂאֵתָה חוֹשֵׁב מָה שְׂאֵנִי חוֹשֵׁב,” עֲנָה לוֹ רוֹמְלֵי. ”וְאֵתָה חוֹשֵׁב שְׁחָבַל לְהִרְסֵם אֶת הַעֲצִים הַיְפִים הָאֵלֶּה?” שָׁאַל בוֹמְלֵי.

”כֵּן, זֶה בְּדִיוֹק מָה שְׂגַם אֲנִי חוֹשֵׁב שְׂאֵתָה חוֹשֵׁב,” הִשִּׁיב רוֹמְלֵי.

”אִזּוֹ מָה נַעֲשֶׂה?” שָׁאַל בוֹמְלֵי.

הֵם הִתְיַשְׁבוּ מִתַּחַת לְשָׁנֵי עֲצִים, נִשְׁעֲנוּ עַל גִּזְעֵיהֶם בְּגִבָּם וְשָׁקְעוּ בְּמַחְשָׁבוֹת. פְּתֹאוֹם נִשְׁמַע רְשָׁרוֹשׁ מֵאַחֲרֵיהֶם. שְׁנֵיהֶם הִפְנוּ אֶת רִאשֵׁיהֶם לְאַחֹר וְרָאוּ אֵיזָה מְדַלְגָּת מַעֲבָר לְשִׁיחַ אֶחָד, חוֹלְפֶת בְּדִלּוֹג מֵעַל עֵץ גְּדוֹל שֶׁנִּפְל כְּנִרְאָה בְּסֻעָרָה בְּחֶרֶף, וְנִמְלָטָת אֶל בֵּין עֲצֵי הַחֲרָשָׁה.

”הִנֵּה זֶה, בוֹמְלֵי!” קָרָא רוֹמְלֵי בְּהִתְלַהֲבוֹת.

”הִנֵּה זֶה – מָה?” הִתְפַּלֵּא בוֹמְלֵי.

”הִנֵּה הִרְעִיוֹן שְׁלֵנוֹ, הִנֵּה הַפְתָּרוֹן שְׁלֵנוֹ!” הִתְלַהֵב רוֹמְלֵי, ”בּוֹא נִבְנֶה אֶת הַגֶּשֶׁר מִהֶעֱץ הַנִּפּוֹל הַזֶּה!”

”רְעִיוֹן מְעֻלָּה, אֵתָה גָּאוֹן, רוֹמְלֵי!” קָרָא בוֹמְלֵי, קָם עַל רַגְלָיו וְהִלָּךְ לְחַבֵּק אֶת בוֹמְלֵי. ”לְפַעֲמִים אֵתָה מִמָּשׁ מְבָרִיק, יְדִידֵי הַתִּיקִים!”

וְרוֹמְלֵי הִסְמִיק מִהִמְצָח וְעַד הַצְּוָאר שְׁלוֹ מְרִב מְבוֹכָה וְשִׁמְחָה. לֹא כָּל יוֹם אוֹמֵר לוֹ יְדִידוֹ דְּבָרִים טוֹבִים כְּאֵלֶּה!

”אִזּוֹ בּוֹא נִלְךְ לָשֶׁם,” אָמַר רוֹמְלֵי וְקָם גַּם הוּא עַל רַגְלָיו הַגְּדוֹלוֹת, וְתוֹךְ כְּדִי כִּף נִפְל בוֹמְלֵי אַחֲרָה, כִּי הוּא הָרִי חִבֵּק אֶת רוֹמְלֵי, וְרוֹמְלֵי נִשְׁעַן עָלָיו בְּלִי פִּנּוֹה – וְשִׁנְיָהֶם נָפְלוּ אֶחָד עַל גִּבֵּי הַשְּׁנֵי אַחֲרֵינֵי, עַל שְׁמִיכַת הַעֲלִים שְׂכֻסָּתָה אֶת אֲדַמַּת הַחֲרָשָׁה.

רַק מָה? – הַתְּגַלְגְּלוֹת כְּזֹאת קָרְתָה לָהֶם כָּל כִּף הַרְבֵּה פְּעֻמִּים, שֶׁהֵם אֶפְלוּ לֹא הַתְּרַגְּשׁוּ מִזֶּה.

כי אתם מבינים, מה שקורה לענקים כאלה ענקיים, זה שהם כל כך גדולים וכבדים, שעד שהם קמים כבד, הם ממשיכים לזוז קדימה מרב תנופה ואז הם פשוט ממשיכים קדימה ונופלים, גם אם יש שם מישהו.

ובמקרה של רומלי ובומלי, כמעט תמיד היה שם מישהו. אם רומלי קם, אז בומלי היה מולו, ואם בומלי קם, אז רומלי היה מולו, ולכן הם נפלו והתגלגלו ביחד כל כך הרבה פעמים.

אז עכשו הם פשוט קמו בחזרה, טפחו קצת על בגדיהם והלכו אל העץ הגדול שנפל.

"בוא פשוט נסחוב את כלו לנהר," הציע בומלי.

"טוב," ענה רומלי.

תפסו שניהם בעץ הגדול, כל אחד בענף עבה אחד, ופשוט משכו אותו ביחד לכוון הנהר. כן, הם קצת התנשפו וקצת הזיעו, וקצת גדפו אפלו – אבל בסוף הם הגיעו. וכשהם הגיעו אל הנהר, הם הניחו את העץ ורצו לנפש קצת. השתטחו שניהם על גדת הנהר כדי לא לפל שוב למים, הושיטו את ידיהם הגדולות לתוך המים הקרים, חפנו מים בכפות הידיים ושתו, ושתו ושתו. הם היו צמאים מאוד. וכשהם גמרו לשתות הם התעייפו. הם הניחו את ראשיהם על האדמה, ופשוט נרדמו.

כו, תתפלאו – ענקים מסגלים פשוט להרדם פשהם עינים,

בלי הרבה מחשבות וספורי פיות יפים.

זה לא שהם לא אוהבים ספורים –

הם פשוט נרדמים בקלות יותר משהם מתעוררים!

לשנו רומלי ובומלי עד אחרי הצהרים, עד שהשמש כבר התחילה לרדת בשמים, והם לא היו קמים עד הערב, אם בו אחד לא היה רואה אותם מגבוה ונוחת עליהם, כי הוא חשב שהאזן של רומלי הענק היא איזה עכבר שהוא יכל לטרוף!

נחת הבז ישר על האזן של רומלי, ורומלי התעורר בבצעתה, נתן בעיטה – וזנק בבת אחת ממקומו.

הבז נבהל ועף משם במשק כנפים, אבל רומלי היה סוף סוף ער לגמרי, והעיר גם את בומלי בנעור נמרץ.

”בומלי, בומלי, תתעורר! נשארו לנו רק שעתים עד שהשמש תלך לישון!”

טוב, ככה זה לפעמים אצל ענקים...

בומלי קם, התנער,

קלט שהוא ער,

שטף את פניו,

על שנתו התגבר, והכריז: ”עכשו אני מוכן!”

שנסו שני הענקים מתננסים, חתכו שני ענפים גדולים מהעץ הנפול שסחבו, והניחו אותם זה מול זה, ככה :

ואז הם לקחו עוד שני ענפים עבים, וכל אחד מהם שבר אותו להרבה חתיכות, ואז הם היו צריכים דחוף חבל בשביל לקשר את הענפים הקצרים אל הענפים הארוכים, אבל לא היה להם חבל.

"בומלי, אנחנו צריכים חבל!" אמר רומלי.

"אני יודע, רומלי, השיב בומלי.

"ואין לנו שום חבל," אמר רומלי.

"אני יודע, רומלי, ענה בומלי, "תן לי לחשב."

ובומלי ישב תחתיו וחשב. הוא חשב על שרשי עצים בגיונגלים באפריקה, שיכולים להיות חבלים טובים. והוא חשב על כל מיני חגיות לחבלים, בכפר שפעם אמא שלו ספרה לו עליו כשהיה קטן – אבל אין חגיות כאלה בעמק הענקים...

אבל אז נזכר רומלי פתאום, שאצלו בבית יש חבל.

"בומלי, תשמע, יש לי בבית חבל, אני רץ להביא אותו!"

הבית של רומלי היה במרחק עמק וחצי מגדת הנהר, אבל לרומלי זה לא היה אכפת, כי הוא היה מסוגל לרוץ את המרחק הזה כמעט בבת אחת.

"טוב, להתראות עוד מעט, בומלי, " אמר רומלי ויצא בריצה פזאת מסרבלת קצת, של ענקים.

"בי, בומלי!" אמר רומלי, "אני נשאר פה לנוח."

רומלי רץ ורץ, עד שהגיע מתנשף לביתו, שבשביל אנשים רגילים היה לוקח יום שלם להגיע אליו. הוא חפש ומצא את החבלה הענקית של החבל וחזר בריצה אל בומלי. כשהגיע עד בומלי, הוא מצא אותו ישן. וכיון

שְׁהִיָּה כְּבֵר עֲנֵף מִכָּל הַרִיזָה הַזֹּאת, צָנַח רוּמְלִי לִיד בּוּמְלִי, וְנִרְדָּם גַּם הוּא. וּבְגִלָּל שֶׁהִשְׁמֵשׁ בֵּינֵתִים כְּבֵר הַלְכָה לִישׁוֹן, יִשְׁנֵנו שְׁנֵיהֶם עַד הַבֶּקֶר.

בְּבִקֵּר הַמְּחִרָת הֵם קֵמוּ, חִפְּשׂוּ וְאַכְלוּ קִצְת צְבָרִים וּפְטָל – וְנִגְשׂוּ לַמְּלֶאכָה.

הֵם נִסְרוּ אֶת הַחֶבֶל עִם אֶבֶן חֲדָה – זֶה הוֹלֵךְ דֵּי טוֹב, כְּשֶׁמִּישֶׁהוּ הוּא גְדוֹל וְעֵנֵק כְּזֶה וְהִידִים שְׁלוֹ חֲזָקוֹת כָּל כָּף. הֵם חֲתָכוּ וְקִשְׂרוּ, קִשְׂרוּ וְלָפְפוּ אֶת הַחֶבֶל סָבִיב הַעֲנָפִים, וּבִסּוּף יֵצֵא לָהֶם גֶּשֶׁר חֲזָק -- טוֹב, לְפָחוֹת דֵּי חֲזָק... הוּא נִרְאֶה קִצְת מִצְחִיק, אֲבָל נִחְמַד מְאוֹד.

”עֲכָשׂוּ אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְשִׁים אוֹתוֹ עַל הַנְּהָר, ” אָמַר בּוּמְלִי. ”נִכוֹן, וְלִחֲזֵק אוֹתוֹ מִמֶּשׁ חֲזָק, ” אָמַר רוּמְלִי.

הֵם הִכִּינוּ אַרְבָּעָה מוֹטוֹת חֲזָקִים וְכַמָּה עֲנָפִים עֲבִים שֶׁנִּשְׁאַרוּ מִהַעֵץ הַנְּפוּל, וּבּוּמְלִי נִעַץ שְׁנַיִם מֵהֶם הִכִּי עֲמֵק שְׁהִיָּה יָכוֹל בְּאֲדָמָה, בְּמִרְחֵק שְׁנֵי צִעְדִים וְחָצִי מִן הַנְּהָר.

”עֲכָשׂוּ, אֲתָה תִשְׁחָה לְצַד הַשְּׁנִי, רוּמְלִי, ” אָמַר בּוּמְלִי.

”אֲנִי? מָה פִּתְאוּם אֲנִי? ” קָרָא רוּמְלִי. ”אֲנִי זֶה שֶׁהִתְגַּלְגַּל לְנְהָר וְהִיִּיתִי בְּמִים הִכִּי הַרְבֵּה זְמַן...”

”טוֹב, אִזְ אֲנִי אֶשְׁחָה לְשָׁם, ” הִסְפִּים בּוּמְלִי וְנִכְנַס לַמִּים. הוּא הִחֲזִיק אֶת הַגֶּשֶׁר בְּצַד אֶחָד, וְרוּמְלִי הִחֲזִיק אוֹתוֹ בְּצַד הַשְּׁנִי חֲזָק חֲזָק. בּוּמְלִי נֶאֱבַק בְּזָרֵם, צִעַד קְדִימָה אִיפָּה שֶׁנִּגַּע בְּקַרְקָעִית הַנְּהָר, וְאִיפָּה שְׁלֵא – הוּא שָׁחָה בְּיַד אַחַת וְאַחַז בְּגֶשֶׁר בְּיַד הַשְּׁנֵינָה. אִם הוּא הִיָּה נִסְחָף מִמֶּשׁ, אִזְ רוּמְלִי הִיָּה יָכוֹל לְמַשׁוֹת אוֹתוֹ הַחוּצָה בְּעֵזְרַת הַגֶּשֶׁר. עַל הַגֶּשֶׁר הָיוּ קִשְׂוֹרִים שְׁנֵי הַמוֹטוֹת הַנוֹתָרִים.

כְּשֶׁהִגִּיעַ לְצַד הַשְּׁנִי, הוּא צִעַק לְרוּמְלִי, ”עֲכָשׂוּ תָרִים אֶת הַגֶּשֶׁר וְתִשִּׁים אוֹתוֹ מֵעַל הַמוֹטוֹת שְׁלָנוּ!”

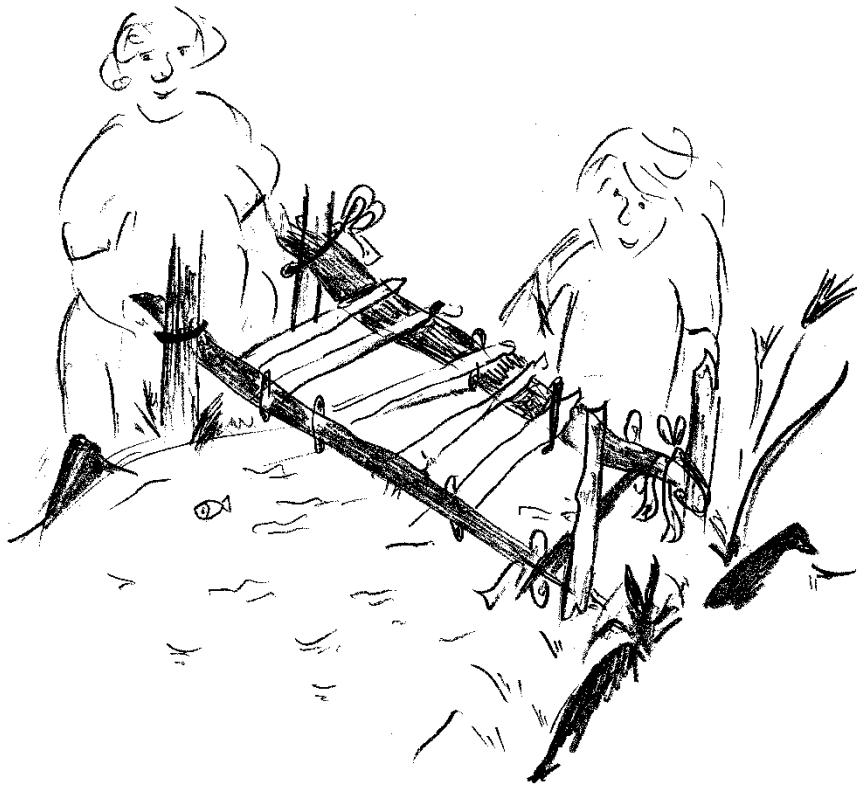
וְרוּמְלִי עָשָׂה זֹאת. הוּא תָרִים אֶת הַגֶּשֶׁר וְשָׁם אוֹתוֹ מֵעַל הַמוֹטוֹת הַנְּעוּצִים בְּאֲדָמָה, כְּדֵי שֶׁהֵם יִחֲזִיקוּ אוֹתוֹ הַיֵּטֵב. עֲכָשׂוּ עָלָה בּוּמְלִי מִהַנְּהָר. הוּא יֵצֵא נוֹטֵף מִים וְשָׁם אֶת רִגְלוֹ הַעֲנֻקִית בְּתוֹךְ הַגֶּשֶׁר כְּדֵי לְהִחֲזִיק אוֹתוֹ בֵּינֵתִים.

וְאִזְ הוּא שִׁחַרַר אֶת שְׁנֵי הַמוֹטוֹת שֶׁהָיוּ קִשְׂוֹרִים אֶל הַגֶּשֶׁר אֶחָד אֶחָד, נִעַץ אוֹתָם בְּאֲדָמָה בְּמִרְחֵק שְׁנֵי צִעְדִים וְחָצִי מִן הַנְּהָר, וְהִלְבִּישׁ עֲלֵיהֶם אֶת הַצַּד הַשְּׁנִי שֶׁל הַגֶּשֶׁר!

”זֶהוּ זֶה!” קָרָא לְרוּמְלִי וְנוֹפֵף אֵלָיו בְּזֵרוּעוֹתָיו. ”זֶה מוֹכֵן!”

”אֲתָה חוֹשֵׁב שֶׁזֶה מִסְפִּיק חֲזָק?” צִעַק אֵלָיו רוּמְלִי בְּחִזְזָה.

”לֹא בְּשִׁבְלֵנוּ, ” נִעַנַע בּוּמְלִי בְּרֵאשׁוֹ מִסְפִּיק חֲזָק כְּדֵי שֶׁרוּמְלִי יִרְאֶה אוֹתוֹ מֵעֵבֶר הַנְּהָר הַשְּׁנִי.

"אני שוחה אליך!" קרא רומלי, ונכנס לגרם ושחה עד לבומלי. ובומלי תפס לו את היד, משך אותו ועזר לו לצאת מן המים.

רומלי יצא מן המים ואמר, "אתה צודק, נראה לי שזה באמת גשר טוב, אבל רק בשביל עזים וכבשים ואנשים קטנים."

"לא בשביל ענקים כמוני," אמר בומלי.

"טוב, לא נורא, העקר שעשינו מעשה טוב ותקנו להם את הגשר שנשבר," הוסיף רומלי, "אנחנו בכל מקרה יכולים לעבר את הנהר הזה כמעט בהליכה, כל עוד יש לנו במה להחזיק ואנחנו לא נסחפים..."

"כן," השיב בומלי, ועשה סימן בראשו כדי שרומלי ידע שהוא מסכים אתו. "זאת אומרת, כל עוד אנחנו לא נוכלים לתוכו ונסחפים תזק תזק..."